

بررسی بازنمایی زنان در ترانه‌های فولکلوریک لکی و ئری

ابراهیم ملکی*

تاریخ دریافت: ۸۸/۱۱/۲۱

تاریخ پذیرش: ۸۹/۳/۲۵

چکیده

مقاله حاضر خلاصه‌ای از بررسی بازنمایی زنان در ترانه‌های فولکلوریک لکی و ئری و شناخت چگونگی مفاهیم جامعه‌شناختی همچون جمع‌گرایی، واقع‌گرایی، انسان‌گرایی و برابری خواهی در این ترانه‌هاست. چارچوب مفهومی تحقیق برپایه نظریاتی است که به پیش‌رویی و مترقی بودن ترانه‌های فولکلوریک در زندگی اجتماعی انسانها اعتقاد دارند. همچنین از نظریات فمینیستی و جامعه‌شناسی محتوا در شکل‌دهی چارچوب نظری استفاده شده است. در این تحقیق از روش کیفی و با تحلیل محتوای کیفی ترانه‌های «تک‌بیت» و بهره‌گیری از فن خلاصه‌سازی، ترانه‌ها، تجزیه و تحلیل شده است.

در پایان بررسی کیفی ۱۱۲۱ ترانه، همه مفاهیم جامعه‌شناختی، که نشان از تاثیر سازنده ترانه‌ها دارد، بشکل قابل توجهی در ترانه‌ها یافت شد. همچنین مقولات مطروحه در سوالهای مرتبط با بازنمایی زنان در ترانه‌ها نیز، بشکلی کلی، نشان حاکمیت نگاه انسانی توأم با احترام به زنان بود. گرچه راوی غالب ترانه‌ها مردان بودند و زبان ترانه‌ها بیشتر مردانه می‌نماید، اما معدود ترانه‌هایی با زبان زنانه نیز وجود دارند. ترانه‌ها دارای زبانی غیرجنسیتی هستند. محتوای فکری بسیاری از ترانه‌ها به دوران زندگی بدوی و مادرتباری جامعه باز می‌گردد. برخلاف بسیاری از نظریات فمینیستی، این بخش از فرهنگ توده مردم، یعنی ترانه‌ها، نه تنها زن ستیز نبوده، بلکه ضمن غالب بودن نگاه انسان‌گرا و طبیعت دوست در آن، نشانی از جایگاه برتر زنان را در خود دارد.

مقدمه

بقول کارل بوخر^۱ موسیقی در اثر تحرکات موزون، خصوصاً موقع کار کردن تکامل یافته است (حبیبی فهلیانی، ۱۳۸۴: ۲۳). اولین نمونه‌های ادبیات شفاهی خلق، مشتمل بر نغمه‌ها و مراسم ساده کار و تولید انسانهای ابتدایی بوده که در رابطه با مناسبات تولیدی و پندار و برداشت آنها از حوادث طبیعی ساخته شده بود. انسانهای اولیه در حین شکار حیوانات ترسناک و ضمن بلند کردن اجسام بزرگ، برای تنظیم حرکات جمعی و تمرکز نیروهای خود اصوات و آهنگهایی را بکار می‌بردند که با ریتم کاری که انجام می‌دادند هماهنگی داشت. این اصوات و الفاظ نخستین نغمات تولیدی را تشکیل دادند، که بعدها با گذشت زمان، این نغمات از پروسه تولید جدا شده و بطور مستقل از زمان کار - در حین استراحت - مورد استفاده قرار می‌گرفت (مارکس و دیگران، ۱۳۵۹: ۶).

«انسانهای ابتدایی در ضمن کار موزون خود، به مقتضای احوال خود، کلماتی هم بر زبان می‌راندند. از این کلمات که در نظر آنان عوامل جادویی به شمار می‌رفتند و منظمأً به وسیله «فریاد کار» و «صدای ابزار» قطع می‌شدند، ترانه‌های ابتدایی پدید آمدند.» (آریانپور). ترانه‌های عامیانه قومی، نمودار حالات طبقات و شرایط اجتماعی گوناگون

هستند. در این پژوهش، به بررسی ترانه‌های لکی و لری که بصورت تک بیتی، و غالباً بشکلی عاشقانه یا معترض به تلخی روزگار است می‌پردازیم و جایگاه زنان را در آنها بررسی می‌نماییم.

عاشقانه‌ها در ترانه‌های عامیانه، دارای ویژگی سادگی، صداقت، احساسات لطیف، تصاویر رویایی و خیال‌انگیز از جاذبه و محبت انسانی هستند و محتوای مضمونی آنها که غالباً ترانه‌هایی روستایی هستند در آمیزه‌هایی رنگارنگ از گلایه، سوگند، هجران، قدرشناسی محبوب، تفاخر به زیبایی، زجر دادن و زجر کشیدن، اضطراب‌ها و وسوسه‌های مادی و «مرگ که طلب وحدت ساده‌دلانه عاشق است» خلاصه می‌شود (میهن‌دوست، ۱۳۵۵: ص. ج).

طرح مساله:

در توصیه نامه یونسکو «فولکلور (یا فرهنگ سنتی و عامیانه) را مجموعه آفرینش‌های سنتی هر جامعه فرهنگی و بازتاب هویت اجتماعی و فرهنگی آن می‌داند. ضوابط و ارزش‌های آن به صورت شفاهی، از راه تقلید یا به وسایل دیگر، از نسلی به نسل دیگر انتقال می‌یابد. برخی از اشکال آن عبارت است از: زبان، ادبیات، موسیقی، رقص، بازی‌ها، اساطیر، آیین‌ها، آداب و رسوم، صنایع دستی، معماری و دیگر هنرها» (خلعتبری لیمایی، ۱۳۸۶).

در ارتباط با بُعد مساله زایی موضوع تحقیق، از سویی بدلیل شرایط خاص اقتصادی اجتماعی مردمان ساکن در مناطق لکستان و لرستان، ادبیات و فرهنگ شفاهی و فولکلوریک آنان در مقایسه با ادبیات و فرهنگ مکتوبشان، نقشی بسیار برجسته تر یافته است. بازنمایی^۱ که نوعی عمل دلالت‌گر و منعکس‌کننده واقعیت بیرونی و نوعی تصویر دستکاری شده از واقعیت بیرونی است، از نخستین عرصه‌هایی بود که در شکل فرهنگی

اش مورد انتقاد کارشناسان مطالعات زنان قرار گرفت. زیرا به شیوه‌های گوناگون بیان‌کننده تصورات عمومی درباره هویت و تفاوت‌های جنسیتی بوده و بطور مدام در کار خلق یا تأیید یا تغییر این تصورات است. در بررسی بازنمای‌ها، با تأکید بر تحلیل و ارائه نگاهی انتقادی و مساله محور و نظری برخلاف بسیاری از کارهای پیشین انجام گرفته در خصوص فولکلور که غالباً نقشی گردآوری کننده داشته اند، بدنبال بازگشایی معانی پنهان و آشکار در ترانه‌ها و تحلیل آنها هستیم. مطلب دیگر، در حاشیه بودن فرهنگ اقلیت‌هاست بقول خانم نوشین احمدی خراسانی «امتیازات سلسله مراتبی جامعه به جنسیت محدود نیست و امتیازات دیگری نیز به گروه‌های مختلف جامعه اعطاء می‌شود. برای نمونه بحث قومیت‌های مختلف در ایران نیز در این مجموعه می‌گنجد. در واقع تحت تسلط قوانین و سنت‌ها و تفکر رایج در کشور و با توجه به وجود حکومتی متمرکز و مرکزی، قوم مسلط فارس (اعم از زن و مرد) در ایران نسبت به دیگر اقوام موجود، دارای امتیازاتی هستند (هرچند ممکن است برای ما فمینیست‌های فارس این امتیازات قصد نشده محسوب شود، اما به هر حال در این سیستم به نوعی شریک هستیم و از آن نفع می‌بریم)» (احمدی خراسانی، ۱۳۸۴). بنابراین توجه به فرهنگ اقلیت‌ها همانند توجه به تبعیضات جنسی از وظایف انسان‌های حق طلب و برابری‌خواه است.

ضرورت و اهمیت موضوع:

حرکت تکاملی جامعه بشری بسوی جهانی شدن سرمایه و حل شدن فرهنگ‌ها در فرهنگ غالبی که بر طبل جهانی سازی می‌زند و سرعت نابودی تعداد زیادی از زبان‌ها، خطر از بین رفتن بسیاری از فرهنگ‌های محلی را گوشزد می‌کند. اما از آنجا که از بین رفتن این زبان‌ها نه بدلیل ضعف و ناکارآمدی آنها، بلکه به علت غالب شدن فرهنگ و زبان ملل مسلط (به واسطه تسلط اقتصادی و نظامی‌شان) در شرایط خاص تاریخی است، حفظ عناصر کارآمد فرهنگ بومی نیازمند توجه به عناصر عدیده‌ای از جمله

فولکلور (یا فرهنگ سنتی و عامیانه) است. فولکلور احساس نوستالژیک را در افراد تقویت می‌کند و این احساس انسان را به خود می‌آورد. انسان را از دور شدن از چیستی خود برحذر می‌دارد و بدین گونه هویت یابی را برای او مهیا می‌سازد، در عین حال که فولکلور پدیده‌ای است که از خود آثار هیجانی نیز به جای می‌گذارد. فولکلور ابزار بسیار مهمی در تقویت ادراک حسی و فعال کردن حافظه تاریخی اجتماع خاص به حساب می‌آید. فولکلور جایگاه ویژه فرد در گروه را معین می‌سازد و با عناصر خود به لحاظ نشانه‌ای و معنایی فرایندهای تقلید و تلقین پذیری را در دینامیزم گروهی هموار می‌سازد. نکته جالب اینجاست که فولکلور در قاعده روانشناختی خود اگر چه مربوط به گروهی خاص است اما تبدیل به نشانه‌ای می‌شود که فرد به واسطه آن در گروه‌های بزرگ تر خود را می‌شناسد. فولکلور ایجاد کننده و معرف نظام شخصیتی افراد در پیکره فرهنگی ویژه است و تبعاتی چون هویت بخشی، وحدت بخشی، انطباق پذیری، آرامش بخشی داشته باشد (ساروخانی، ۱۳۸۶: ۱۵-۱۳). مطالعات در زمینه فولکلور برای جوامعی که از اقوام و ملل گوناگون شکل گرفته‌اند امری ضروری تر محسوب می‌شود و به کمک آن می‌توان با موضوعات گوناگون از جمله جایگاه و موقعیت زنان در تولید، خانواده، قشربندی و دیگر بخش‌های فرهنگی آشنا تر شد.

چارچوب مفهومی تحقیق:

درباره فولکلور دو دیدگاه کلی وجود دارد که در بعضی از جنبه‌ها تضاد آشکار میان آنها قابل توجه است. در دیدگاهی فولکلور را عبارت از دانش عامیانه و آداب و رسوم سنتی که سینه به سینه و نسل به نسل و بصورت تجربه به ارث رسیده است می‌داند اما جنبه‌ایی غیر منطقی و ناتوان از تحول پذیری به هنگام، به فولکلور نسبت می‌دهند (روح الامینی، ۱۳۶۸: ۲۶۷).

در نقطه مقابل، دیدگاهی دیگر معتقد است که ادبیات شفاهی نقش مترقیانه‌ای داشته و انعکاسی از مبارزه زحمتکشان با طبقات استثمارگر است و دارای ویژگی‌های آینده‌نگری و واقع‌بینی و واقع‌گرایی است (مارکس و دیگران، ۱۳۵۹: ۱۶). طبق این دیدگاه «هنر عوام خصلت جمعی دارد و زاده اندیشه تنی واحد نیست، از حوادث مشترک زندگی ناشی می‌شود، از نسلی به نسلی می‌رسد، پخته و پرداخته می‌گردد و در جریان انتقال، موافق مقتضیات نسل‌ها دگرگونی می‌پذیرد» (پناهی سمنانی، ۱۳۸۳: ۲۳). در این دیدگاه، وقایع با زبانی ساده، طبیعی و شیوا، از طریق ادبیات شفاهی بیان می‌شود و اندیشه‌ها به گونه‌ای زیبا و زنده به تصویر در می‌آید. معتقد است برای شناخت دقیق هنرها و نیز هر امر ریشه دار کهنسال، باید در آغاز، منشاء و سیر آن را دریافت و سپس به تجزیه و تحلیل آنها پرداخت. مطالعه دقیق تاریخ هم بخوبی نشان می‌دهد که در سراسر تاریخ فرهنگ، هنر عوام به موازات هنر خواص جریان داشته است، ولی البته به صورتی ساده و آرام و غیررسمی. عوام چرخ تولید جامعه را عملاً می‌گردانند و کار - حتی کار خشن بهیمی - سراسر زندگی این طبقه را در می‌نوردد. از اینرو جریان اندیشه آنان وابسته دنیای عمل است و از صورت جریان اندیشه عملی جامعه ابتدایی چندان دور نمی‌شود (حالت جمعی دارد، مکمل عمل است، وسیله مبارزه و بهبود زندگی است، مثبت است، خوشبین است، امیدوار و دلپذیر است). از آنجایی که عقلانیت، درست‌ترین پاسخ ممکن در هر زمان و مکان خاص از سوی مردمان، به پدیده‌ها و موضوعاتی است که با آن درگیر هستند، بنابراین ادبیات شفاهی نیز بعنوان پاسخی از سوی عامه مردم درگیر در زندگی، از عقلانیتی متناسب با زمان خلق آن برخوردار است. نیازمندی عاطفی و جنسی مردان به زنان، آنان را به خیالات و تصوراتی شاعرانه از آنان می‌کشاند و بودن در کنار زن به اوج آرزوی مرد خسته از فشار زندگی، تبدیل می‌شود. آرزویی که چه بسا حتی ریشه در بازگشتی روانی از زمانی باشد که فرد هنگام نوزادی در آغوش مادر به آرامش می‌رسید. این نیازمندی انسانی برای زنان نیز، متناسب به شرایط آنان وجود داشته و در آثار فولکلوریک هرچند بشکلی ضعیف بازتاب یافته است. زن در فولکلور، درگیر

در خلق دوباره زندگی است یعنی درست برعکس خواست و نظر اقلیت حاکم زن ستیز، زن - در فولکلور- این مجال را می‌یابد که بعنوان مظهر زیبایی و پاکی و آرامش مطرح شود. برعکس آن امروزه، زن در ترانه‌ها و سروده‌های غیر فولکلوریک بسیاری، که در راستای ترویج فرهنگ زن ستیز طبقه حاکم است، ترور شخصیت می‌شود و گاه با بدترین حرف‌های رکیک مورد خطاب قرار می‌گیرد. ریچارد پیترسون بدرستی «مصرف فرهنگی طبقات بالا را التقاطی و سبک زندگی گروه‌های پایین دستی را دارای انسجام و یک دستی بیشتری می‌داند» (فاضلی، ۱۳۸۵ : ۶۲). آدم‌های رشد کرده در نظام طبقاتی، زبان و افکارشان متأثر از طبقه‌ای است که به آن تعلق دارند. از بروزهای زبان طبقاتی، داشتن نگاهی جنسیتی در حیطه زبان است، زیرا هر طبقه برای بازتولید خود از همه عناصر فرهنگی خود، استفاده می‌کند. نظام طبقاتی مردسالار، زبانی مردسالار نیز خواهد داشت. قاعدتاً زیبایی‌شناسی افراد جامعه نیز متأثر از این «نگاه مردانه» و جنسیتی خواهد بود. سعی می‌شود به کمک نگاه زیبایی‌شناسی فمینیستی، خود را از «نگاه مردانه»‌ای که ممکن است بر زبان حاکم باشد رهایی بخشیم و برداشت‌های جنسیتی خود را به سمت برداشت‌ها و درک‌هایی فراجنسیتی سوق دهیم. نظریات جنسیت زدگی در زبان و در حوزه معنا نیز به دلیل تأکید خود بر تاثیر زبان در تداوم تضاد و نابرابری طبقاتی و به تبع آن تحقیر بیش از پیش زنان، بویژه زنان متعلق به طبقه‌ی زیردست، براساس القای ارزش‌های مردانه، می‌تواند چراغی برای شناسایی عمیق‌تر ترانه‌ها باشد. بطور کلی می‌توان بررسی ترانه‌های فولکلوریک را در دو قالب «عام» و «خاص» ارزیابی نمود. در شکل عام چگونگی بازنمایی عناصر جامعه شناختی چون خوشبینی، ویژگی‌های انتقادی، جمع‌گرایی، انسان محوری، واقع‌گرایی و برابری خواهی در ترانه‌ها مورد توجه است و در شکل خاص، چگونگی بازنمایی زنان در ترانه‌ها بررسی می‌شود.

گوش‌های لکی و لری:

امیر شرف خان بدلیسی در کتابش می‌نویسد: زبان کردی به چهار گوش بزرگ، کرمانجی، لری، کلهری، و گورانی تقسیم می‌شود (آزاد بخت، ۱۳۸۷: ۲۱۱). در کل زبان کردی دارای گوش‌ها و گونه‌های گونه‌گونی بوده است به گونه‌ایی که امروزه به شیوه پنج گوش کامل درآمده است که از میان آنها می‌توان: کرمانجی شمالی، کرمانجی نیمروزی، گورانی، لکی و لری را نام برد (فاروق صفی زاده، ۱۳۷۵: ۳۰، به نقل از دکتر مفتی زاده، ۱۳۵۶: ۴).

مسعودی مورخ نامدار پس از اسلام، برای شعبه‌های چهارگانه تیره‌های کرد، واژه لرها را نیز بکار می‌برد. یعنی لرها بخشی از کردها هستند. در کتاب التنبیه و الاشراف و تاج العروس بیان شده است که لرها از تیره‌های کرد هستند. لرها با بختیاری‌ها نیز پیوستگی‌های فرهنگی و آداب و رسوم بسیار نزدیکی دارند (ارشام پارسی: ۱۳۸۶). در کتاب التنبیه و الاشراف، لرها را کرد دانسته و کردها را منتسب به منوچهر و ایرج از پیشدادیان می‌داند (آزاد بخت، ۱۳۸۷: ۲۱۸).

گوش لری دارای گونه‌های: فیلی، بختیاری، هفتگلی و سوسنگردی می‌باشد. مردم دزفول، شهرکرد، چهارمحال، پشتکوه، خرم‌آباد، الشتر، الیگودرز و پیرامون آنها با آن سخن می‌گویند. نام لر نخستین بار در کتابهای اصطخری و مسعودی دیده می‌شود، مسعودی «اللیه» را گروهی از کردان شمرده و اصطخری هم از «بلاد اللور» سخن رانده است (صفی زاده، ۱۳۷۵: ۳۳-۳۴ به نقل از یحیا ذکاء، ۱۳۵۶: ۲۴۵). گوش لکی دارای گونه‌های: کلهری، ایلامی، کوهدشتی، شیروانی و گروسی می‌باشد. کردان کرمانشاه، ماهیدشت، کلیایی، دینور، قصرشیرین، کَرند، صحنه، گهواره، همدان و نیریز در ایران، و کردان خانقین، مندلی، بدره و کوت در عراق با آن سخن می‌گویند. کهن‌ترین اثری که به این گوش در دسترس است، دیوان سروده‌های مَلاپَریشان است که در سده هشتم هجری به یادگار مانده است (فاروق صفی زاده، ۱۳۷۵: ۳۳-۳۴). موریه، لک‌ها را قبیله‌ای کوچ

نشین می‌نامد که در بیشتر شهرهای ایران پراکنده هستند. معمولاً هر خانواده با سه یا چهار چادر در کنار یکدیگر زندگی می‌کرده‌اند (ارشام پارسى: ۱۳۸۶).

روش تحقیق:

روش تحقیق کیفی با مطالعات زمینه‌های فرهنگی سنخیت بیشتری دارد، زیرا بنا به طبیعتش، با نظام ارزشی، ساختار ذهنیت‌ها و باورها سروکار دارد. روش تحقیق کیفی برای درک مفاهیم فرهنگی که نیاز به درک محتوای کلامی و رفتاری دارد، مناسبتر است (استراس و کوربین: ۱۳۸۵). پژوهشگران کیفی، از روش‌های چندگانه‌ای برای گردآوری داده‌های پربار، گویا و مستند برای شناسایی تجربه انسانی یا روابط موجود در درون یک نظام یا فرهنگ استفاده می‌کنند (سیلورمن: ۱۹۹۹). سپس فرایند تحلیل استقرایی از داده‌ها ممکن است به تدوین و توضیح فرضیه‌های ساده، یا استفاده از روش‌های مدون، مانند ارائه نظریه زمینه و ابداع نظریه‌های پیچیده بینجامد (رضایی شریف‌آبادی: ۱۳۸۳). آقای دکتر باقر ساروخانی معتقد است که تحقیقات فولکلورشناختی نیازمند پژوهش‌های کیفی است چرا که این نوع مطالعات، ذهنی، نمادین، توأم با نشانه‌ها و معنی ساز و معنی دار است (ساروخانی، ۱۳۸۶: ۱۱).

پژوهش کیفی، شیوه‌ای کارآمد برای فهم جزئیات پیچیده مربوط به پدیده‌هایی مانند احساسات، فرایندهای فکری و هیجانات است و در حوزه‌هایی که دانسته‌های اندکی در مورد موضوع وجود دارد شیوه‌ای کارآمد بحساب می‌آید.

در رویکرد کیفی نیز بعنوان یکی از شیوه‌های تحلیل داده‌ها می‌توان از تحلیل محتوا استفاده کرد که با استفاده از رویکرد کیفی و با بکارگیری فنون مختلف، به تحلیل نظام مند متون حاصل از مصاحبه‌ها، یادداشت‌های روزانه، یادداشت‌های مشاهدات و یا اسناد و نوارهای صوتی و غیره می‌پردازد. در تحلیل محتوای کیفی متن به شیوه‌ای قاعده‌مند و گام به گام به واحدهای تحلیلی تقسیم می‌شود و با دنبال کردن سؤال اصلی یا

همان مساله پژوهش، مقوله‌ها براساس جنبه‌های نظری ویژه، تکوین می‌یابند و از طریق حلقه‌های بازخورد و بازنگری‌های لازم، تطابق مقوله‌ها در رابطه با نظریه و شیوه‌های تحلیل، تضمین می‌شود.

برای تحلیل محتوای کیفی دو شیوه ی « تکوین استقرایی مقوله‌ها» و «به کارگیری قیاسی مقوله‌ها» را مطرح می‌کند. در چارچوب رویکردهای کیفی، تاکید بر آن است که مقوله‌ها و جنبه‌های تفسیری، تا حد امکان در ارتباط با داده‌ها تکوین بیابند و برحسب داده‌ها شکل بگیرند. میرینگ نیز با در نظر گرفتن همین امر، رویکردی نظام‌مند برای تحلیل کیفی متن ارائه داده است و حفظ برخی توانمندی‌های روش شناختی تحلیل محتوای کمی و گسترش آن به رویکرد کیفی را مد نظر داشته است.

تحلیل ایده اصلی در تکوین استقرایی مقوله‌ها، عبارت از فرمول‌بندی ملاک تعریف، یعنی معیار انتخاب، برگرفته از چارچوب نظری و مساله پژوهش است که این ملاک، تعیین کننده جنبه‌هایی از متن است که باید در تحلیل محتوا مدنظر قرار بگیرد. متن با در نظر گرفتن این ملاک، بررسی می‌شود و مقوله‌های استقرایی به صورت آزمایشی و گام به گام استنتاج می‌شوند (حریری، ۱۳۸۵: ۲۶۵).

جامعه آماری:

همه ترانه‌های فولکلور تک بیت مردم لک و گُر زبان که بشکل شفاهی، ضبط شده بر روی نوارکاست یا لوح فشرده موجود است و یا بشکل مکتوب جمع آوری شده است.

روش نمونه‌گیری و حجم نمونه:

از آنجایی که بیشتر ترانه‌های فولکلوری به شیوه تک بیتی می‌باشد و میزان استفاده از این ترانه‌ها در میان مردم نسبت به دیگر انواع ترانه‌ها بیشتر است، در این تحقیق ترانه‌های از نوع تک بیتی، مورد ارزیابی و تحلیل قرار می‌گیرد و واحد تحلیل ترانه نیز

همان تک بیت ترانه است که ممکن است یک یا چند مقوله، بشکل آشکار یا پنهان در آن وجود داشته باشد.

فنون مورد استفاده برای تجزیه و تحلیل داده‌ها:

با استفاده از فن خلاصه سازی، از طریق تقلیل، تعبیر و تعمیم بخش‌های مرتبط متن، امکان ایجاد مقوله‌های استقرایی فراهم می‌شود. این مقوله‌ها می‌توانند به مقوله‌های اصلی تقلیل یابند و در صورت لزوم، تعریف کلی مقوله نیز مورد تجدید نظر قرار بگیرد.

نتایج: ۱۱۲۱ تک بیتی لکی - لری از لحاظ مضمون و محتوا در پنج بخش - کلی -

تقسیم بندی شدند. هر یک از این پنج مضمون کلی نیز، خود دارای مضامین جزئی‌تر بودند*. لازم به یادآوری است که هیچ یک از این مضامین - کلی و جزئی - پیش از بررسی ترانه‌ها بطور مستقل انتخاب نشده و در طی بررسی ترانه‌ها بر اساس چارچوب مفهومی و سؤالات تحقیق یافت شدند. در انتخاب مضمون کلی و جزئی، غالب بودن مضمون مربوطه، معیار بود؛ زیرا در یک ترانه ممکن بود چند مضمون خاص و کلی وجود داشته باشد.

مضمون کلی ترانه‌های لکی و لری	تعداد ترانه	درصد
عشق	۵۴۲	٪۴۸
زندگی و غم و زنج زمانه	۲۳۶	٪۲۱
طبیعت	۱۱	٪۱
خانواده	۴۱	٪۴
اجتماعیات	۲۹۱	٪۲۶
جمع	۱۱۲۱	٪۱۰۰

بر اساس جدول بالا، ۴۸ درصد ترانه‌ها دارای مضمون غالب «عشق» است. ۲۱ درصد ترانه‌های مربوط به غم و رنج زندگی نیز قابل توجه است که این گویای وجود غم و رنج فراوان در زندگی توده‌هاست. سوز خاصی که در هنگام خواندن این ترانه‌ها، به ویژه خواندن به شکل «هوره» دلیلی دیگر بر عمق غم موجود در ترانه‌های لکل-لری است. گرچه ۱ درصد از کل ترانه‌ها به شکل ویژه، به طبیعت پرداخته‌اند؛ اما با توجه به تعداد تشبیهات بسیار از طبیعت، در ترانه‌های دیگر مضامین مطروحه، جایگاه و اهمیت طبیعت در زندگی این مردمان مشهود و چشم گیر است. موضوع خانواده با بحث‌های پیرامون خانواده و ازدواج و شوهر، ۴ درصد از ترانه‌ها را به خود اختصاص داده است. ۲۶ درصد از ترانه‌ها نیز مربوط به مضمونی کلی با عنوان «اجتماعیات» و با مضامین جزئی تری همچون جنگ و نبرد، جنگاوری، کوچ، ابراز علاقه به دوست و هم‌رزم، وصف زندگی ایلی و سوارکاری است.

در اینجا تعدادی از ترانه‌ها در قالب مضامین جزئی و کلی یافته شده آورده می‌شود:

سوگ: گل گل حوریان سر و گلو شور / نیشتن و یک مور ماوردن مور

دسته دسته حوریان (چشم سیاهان) سر با گلاب شور - دور هم نشسته

اند و مور مویه سر داده‌اند .

اشاره به سیه چشمان زیبارویی دارد که در حال انجام مراسم سوگواری و خواندن موراند. در مورخوانی ترانه‌های سوگ که غالباً در وصف جنگاوری و خوبی‌های فرد فوت شده است، به وسیله زنان با صدایی بسیار حزن انگیز خوانده می‌شود و بقیه زنان شنونده نیز می‌گیرند. همچنین به شستن موهای زنان با گلاب که از ویژگی‌های مثبت آنان است اشاره شده است.

جنگ: دُم سُر دُم بگرن ایطور شیر نر / ناخای تیمسارل لیش بکن گذر

گوشه سرخ دم (کوه سرخ دم) را بگیرید همچون شیر - نکند تیمسارها از آنجا بگذرند.

این ترانه به نبرد جنگاوران این منطقه با نیروهای دولتی اشاره دارد و از آنجا که منصب نظامی تیمسار مربوط به دوره‌های اخیر است این ترانه از نظر قدمت به دوران اخیر باز می‌گردد.

واقعگرایی: بِ پوش و تَرکی نه نیش و خَمین / دنیا طلسم مرگ‌هاوه کمین
به آراستگی بیوش و غمگین منشین - دنیا طلسم است و مرگ
همواره در کمین.

در این ترانه به غنیمت دانستن دم و شاد زیستن اشاره دارد و گویای نگاه واقعگرایی این مردمان نسبت به جبر تاریخی زندگی است.

رابطه زن با غیر از همسرش: ای کتّه سرتا، هِن هُمکوریتَه / میردَت بزونی گیسِل بریتَه
سربندی که بر سر بسته‌ای از آن رفیقات (دوست پسر) است. اگر
شوهرت بداند گیسویت را می‌برد.

اشاره به امکان بریده شدن گیس‌های زنان در مساله‌ای - ناموسی - دارد، در عین حال گویای وجود روابط پنهانی میان اندکی از زنان شوهردار با دیگران است. این ترانه از جمله ترانه‌های مربوط به دوران طبقاتی جامعه است که احساس مالکیت و احساس حسادت داشتن مردان از ویژگی‌های بارز آن است. مطابق نظریات فمینیستی کلیشه‌ای جنسیتی که در آن زن خوب را در خدمت مرد و علایق او بیان می‌کند و زن بد را کسی می‌داند که مردان و علایقش را طرد می‌کند، در این ترانه وجود دارد. همچنین کلیشه جنسیتی تنبیه - بریده شدن گیس - زن را بدلیل ارتباط با دیگری بازتولید می‌کند. اهمیتی به احساس و نظر زن داده نمی‌شود و چه بسا اتفاق مربوطه هم رخ نداده باشد، اما به صرف شک کردن به زن، وی تنبیه و مورد خشونت قرار می‌گیرد.

أجاق کور: مال أجاق کورل ب کیشنه تالان / تا جارچی جار بی ارزان هی ارزان
اموال اجاق کوران (بی فرزندان) را به تالان ببرید. تا جارچی جار
بزند ارزان هی ارزان.

این ترانه‌ها به اهمیت زیاد فرزند در خانواده اشاره دارد بطوریکه به کنایه برای تالان ثروت کسیکه فرزندی ندارد در کوی و برزن جار می زنند.

شرکت زنان در جنگ: کُرَل مزگانا، گنجه بای آورد / یه مَمَنازه سه تیری آورد
ای پسران جوان! مژده، باد گنجی آورد. این مهناز خانم
اسلحه‌ی سه تیری را با خود به غنیمت آورده است.

غنیمت گرفتن اسلحه در جنگ به عنوان چیزی ارزشمند مطرح بوده است و بدلیل آنکه زنان کمتر در جنگ شرکت می‌کرده‌اند غنیمتی که مهناز نامی با خود آورده را به یک گنج باد آورده تشبیه کرده‌اند. این ترانه بدلیل آنکه تصویری کلیشه‌ای از عدم حضور یا حضور اندک زنان در میدان جنگ را نفی می‌کند، می‌تواند ترانه‌ای غیر جنسیتی محسوب شود، اگرچه با ابراز تعجب از اتفاق رخ داده- گرفتن غنیمت جنگی از سوی زنی- بنوعی بازتولید کلیشه جنسیتی عدم شرکت زنان در میدان جنگ را تقویت می‌کند.

مرگ: اگر من مردم بیگانه تا خویش / دَس دوس ب گرن گونای نکى ریش
اگر من مردم بیگانه تا فامیل ، دست دوست مرا بگیرند تا گونه‌هایش را
زخم نکند.

ابراز عشق و علاقه و محبت به یارش را حتی بعد از مرگ بیان می‌کند و ترس از اینکه او صورتش را در سوگ او چنگ بیندازد. رسم است که در سوگ عزیزی، زنان، وی و کنان بر صورت خود چنگ می‌زنند و صورتشان را زخمی و خونین می‌سازند. عیان سخن گفتن از یار در این ترانه و ترانه‌های بسیار شبیه به آن، گویای هنجار بودن- ولو در دوره‌هایی پنهانی- رابطه عاشقانه در جامعه است. همچنین گویای رابطه ظریف و بسیار انسانی میان زنان و مردان است.

محل قرار شبانه: ایمشو له بختِم ، مانگ شو تاره / ولا دوس مچِم ، سایم دیاره
از بخت بد من امشب ماه شبانگاهی تار است ، نزد دوست می‌روم ،
سایه‌ام پدیدار است.

منظور از تار بودن قرص ماه، در حال افول بودن ماه است، در این هنگام در پستی‌ها هوا تاریک و در بلندی‌ها و زمین‌های هموار سایه بلند و درازی می‌افتد، و امکان دیده شدن فرد در حالیکه برای ملاقات یارش در محل قرار می‌رود، بیشتر می‌شود.

زن ذلیلی: چوی چراخ توری هر گس کور نوی / صد مرض بگری ژنه زور نوی
همچون چراغ توری هرگز خاموش نشوی - و صد مرض بگیری اما
زن ذلیل نباشی.

گرچه زن ذلیلی می‌تواند به معنای تسلط داشتن زن در ارتباط با شوهر محسوب شود که این امری ناپسند است، همانگونه که شکل عکس آن نیز قابل قبول نیست؛ اما اینجا اشاره صورت گرفته نشان از حساسیتی است، که در آن، زن نسبت به مرد تسلط دارد، در حالیکه عکس آن مورد توجه قرار نمی‌گیرد و به میزان زیادی عادی فرض می‌شود. اعتراض مطرح شده در ترانه، نشان‌نگاهی مردسالار در روابط زن و شوهری دارد.

گلایه از زن: ای بالا برزه، چم نماتیه هوار / کنج ای دلمه، کردیه سیه داوار
این بالا بلند هیچ‌گاه به زیردستان خود نظری نمی‌افکند و مرا
نمی‌بیند، همین بی توجهی و بی تفاوتی او باعث شده که دلم از فرط
غم سیاه شود؛ هم‌رنگ سیاه چادرها.

رابطه مرد با زن در این ترانه، شبیه به رابطه مرید و مراد است و زن از جایگاه
والایی برخوردار است.

نگاه به شوهر: خدا خو نی ام، کارت بسازم / شویت بکشم، وژت بخوام
قدرتی همچون قدرت ذات الهی ندارم تا شوهرت را بکشم و تو
را به عقد خود در آورم.

این ترانه‌ها نگاه منفی نسبت به شوهر از جانب عاشق زن را بیان می‌کند، که هم
گویای ازدواج‌های غیرعاشقانه براساس مصلحت است و هم گویای نگاه منفی به ازدواج

است. بنابراین در عین اینکه نگاهی از روی شناخت به مسائل دارد و واقع‌گرایانه است، انتقادی نیز هست و بدلیل اعتقاد به وجود علاقه دوسویه و هم‌سنگ میان زن و مرد-در ازدواج-، انسان محور است.

وصف زیبایی زنان: آبالا برزه، آسرون لاره / ونیش برژنگ، وچاو هشاره

آن بلند بالایی که سربندش را کج بسته، با چشم دیگران را فرا می‌خواند، اما مژگانش همچون نيزه‌هایی تیز مانع نزدیک شدن به وی می‌شود.

بستن سربند به شکل کج از نشانه‌های زیبایی در پوشش است. همچنین به زبان بدن اشاره می‌کند. زن با چشمانش ابراز علاقه می‌کند، اما با نیش مژگانش که باز خود از نشانه‌های زیبایی است، مانع از نزدیک شدن به او می‌شود. همچنین گویای وجود آزادی انتخاب در روابط عاشقانه از سوی زنان است.

بالاکت برز، چون توپیل نی وچ / دم دنون رنگین دم سرون کچ

در بلندی قامت به نی تازه رویده‌ای می‌مانی. دهان و دندان موزون و خوش ترکیب و دنباله سربندت را دراز بسته‌ای که به زمین می‌رسد و نشانه‌ی قدر و منزلت توست.

با شکل گرفتن جامعه طبقاتی نشانه‌ها دگرگون شد و دیگر بیانگر نابرابری اجتماعی بود، نه نشان‌دهنده تعلقات قومی، قبیله‌ای و گروهی؛ و جامعه به دولتمندان و تهی‌دستان تقسیم شد. لوازم آرایش و مد نشانه تمایز اجتماعی و تفاوت میان طبقه‌های اجتماع شدند. مثلاً در این ترانه، دراز بستن سربند از نشانه‌های قدر و منزلت است.

کار زنان: یاران کی دیه، دت و گایاری / گاوّه نار طلا، گازم مرواری؟

دوستان چه کسی دیده است که دختر شخم بزند؟! خیش او از جنس طلا و چوبدست مخصوص شخم زنی‌اش از مروارید باشد.

به جدا بودن مشاغل زنان از مردان اشاره دارد. انجام کار هر جنس از سوی جنس مخالف موجب شگفتی می‌شود که این نشان تفکیک جنسیتی در کارهاست.

گل گل نازارل ، جامه جفت له ور / میرسن حوال ، پیغازه و کنگر
دسته دسته زیبارویانی که پیراهنی تیره‌رنگ به تن دارند در جستجوی گیاه کنگر و پیغازه هستند و سراغ و نشانی آن را از دیگران می‌گیرند.

در این ترانه به یکی از کارهای زنان و دختران اشاره دارد که آن جمع آوری گیاهان خوراکی در فصل بهار است که گیاهان شروع به رویش می‌کنند و زنان با رفتن دسته جمعی به کوهها و دشتها اقدام به جمع آوری آنها می‌کنند. حرکت جمعی دختران درحالیکه گاه در حین کار آواز می‌خوانند نشان جمع‌گرایی است.

غم و رنج: هِناسی سَر دم ، پَشق بی وَ گُوان / علف سوز نکی ، پی بسته زُوان
دمِ سردم در کوه‌ها پخش شد (وسرمای دم من باعث شد که) هیچ
علفی رشد نمی‌کند برای خوراک چهارپایانِ زیان‌بسته.

در این ترانه می‌بینیم که فرد در اوج رنج و عذابی که آنرا وصف می‌کند به یاد حیوانات است و این گویای احساس علاقه این مردمان به طبیعت است. انسانی که در اوج رنج، به یاد رنج و مشکل حیوانات است چگونه می‌تواند در شرایط عادی، متوجه درد و رنج هم‌نوعهای خود نباشد؟! بنابراین چنین ترانه‌ای نشان از جمع‌گرایی، برابری‌خواهی و انسان‌محوری توده است.

زن بیوه: بری بیوه ژن ، داوئر نُوم شویمم / مَرخدا رحمِ که ، آر بنه تُویمم
دسته‌ای از زنان بیوه از میان زمینِ شخم زده‌ام گذشتند. مگر خداوند
بذری را که در آن کاشته‌ام از جفای آنان دور نگه دارد، وگرنه به
اندازهٔ بذری که در زمین کاشته‌ام حاصل بر نخواهم داشت.

بیوه زن بدیمن به شمار می‌رود و گذر او از میان زمین شخم خورده شگون ندارد. این ترانه گویای نگاه منفی به زنانی است که قبلاً ازدواج کرده و اکنون تنها هستند و به

آنها « بیوه » گفته می‌شود. ترانه دارای نگاهی جنسیتی است و کلیشه جنسیتی که زنان بیوه را به چشمی پایین‌تر از زنان شوهردار ارزیابی می‌کند، بازتولید می‌نماید.

ازدواج: وی شاممی یه ، وی بلورونه / دته دل نیه ، مر آ زورونه ؟

سوگند به این " شاه محمد " و سوگند به " بلوران " که این دختر مایل به انجام این کار (وصلت) نیست، آیا به زور می‌خواهید او را مجبور به انجام این کار کنید؟

ترانه اشاره به ازدواج‌های اجباری می‌کند، همچنین اشاره به اماکن متبرکه ای که مردمان منطقه برای آنها احترام خاصی قائل‌اند و در مشکلات از ایشان یاری می‌جویند و به آنها سوگند یاد می‌کنند، دارد. ترانه بدلیل بیان منتقدانه‌اش، ترانه‌ای انتقادی است و به نوعی برابری خواه و انسان محور است، زیرا مبنا را بر علاقه دختر و پسر قرار داده است.

روابط دختر و پسر: هر ایواره بی ، دو سیم هته ریم / لُووَه خِنَه کِرِد ، سیفی دایه پیم
درست هنگام غروب بود که دوستم به پیشوازم آمد و با تبسمی بر لب سیبی به من داد.

هدیه‌های این مردمان ساده و صمیمی، همانند زندگی صاف و بی غش شان، طبیعی و برگرفته از معنایی واقعی است.

ابراز عشق: خُوشال و کُری ، مای و هوشه کت / گوش مدای و دنگ ، رِمِه کوشه کت
خوشا به حال آن پسری که به منزل تو رفت و آمد دارد و صدای کفش‌ها و راه رفتن تو را می‌شنود.

در این ترانه اوج تخیل و ظرافت احساس مشاهده می‌شود. فرد در ذهنش حتی آرزومند شنیدن صدای راه رفتن و صدای کفشهای یارش می‌شود. ترانه گویای نداشتن احساس حسادت نسبت به زن است، چون به حال پسران دیگری که ممکن است به حیاط خانه آن خانم بروند و صدای کفشهایش را در هنگام راه رفتن بشنوند غبطه می‌خورد؛ اما به آن حسادت نمی‌ورزد.

هر بادی میو، از ای جُونَمَه / یه بو شَمَامَه ، دَسِ خُونَمَه
هر بادی که از این طرف می‌وزد، بویی خوش دارد. این بو دستنبویی است که
معشوق زیباروی در دست دارد.
شَمَامَه همان دستنبویی است که به جهت خوشبویی آن را در دست گرفته و
می‌بویند. به کمک صنعت اغراق، همهٔ بادهایی که از سمت یار می‌وزد، معطر از دستنبوی
او می‌داند.

دوسویه بودن عشق: وَ بَرزِی کَوَر ، وَ نِزَمِی کوی تور / یاران کی دیه ، عاشقی وَ زور؟
به بلندی کبیرکوه و به کوتاهی کوه تور (و تأثیر آن دو در زندگی
دام‌پروران) قسم که ای یاران! چه کسی عاشقی کردن به زور و بدون
تمایل طرفین را دیده است؟
ترانه اشاره به آزادی زنان در ارتباط عاشقانه و دوستانه دارد و از نگاهی انسان‌گرا،
برابری خواه، واقع‌گرایانه و غیرجنسیتی برخوردار است.

اوقات فراغت زنان: ننی نیشته بی ، وَ بَرَجِ قِلا / هَشَارَه مَکَرِد ، وَ دَویرِینِ طِلا
بانو در برج قلعه نشسته بود و با دوربینی طلایی دور و بر را
می‌پایید.
ترانه در عین اشاره به یکی از روش‌های گذران اوقات فراغت زنان صاحب‌جاه و
مال، نگاهی منفی به طبقهٔ حاکم ندارد، بنابراین می‌تواند به پایین بودن تضاد طبقاتی در
جامعه معنا شود.

محیط زیست: میر کوله یه چات ، بی حال کَتینَه / ولات بارون کرد ، تو هر حَوَینَه
میرکوله بر سر تو چه آمده که بی‌استفاده به گوشه‌ای افتاده‌ای؟ اهل
ایل کوچ کرده و رفتند و تو هنوز در خوابی. (میرکو: پُتکی چوبی که

از آن برای کوبیدن میخ‌های سیاه چادر و چوب‌هایی که چیت را به دور آن می‌کشیدند، استفاده می‌شده است.)

در این ترانه روی سخن با چوبی بی‌جان است و این گویای موضوعی مهم است. بدلیل تولید کننده بودن این مردمان، برای هرچیز ولو بظاهر کم ارزش نیز، ارزش قائل شده، قدرشناس آن بوده‌اند. درهم تنیدگی زندگی آنان با طبیعتی که ما امروزه از آن بس دور و غافل شده ایم، آنانرا دوستدار محیط زیست ساخته بود.

رنج دوری از یار: ای‌مرو دو روژه لیل و مال نیه / او و سراوان برقرار نیه

امروز دو روز است یار در خانه نیست، آب در سراپها و چشمه ساران جاری نیست.

آنقدر یارش را ارزشمند می‌پندارد که نبودش در خانه را، عامل توقف آب چشمه سارها می‌داند.

عشق آزاد: خوش مو چته مای نوم ری نیشیت / و بال برژنگ ریوار گشتیت

خوشم از چه چیز تو می‌آید بر گذرگاه نشستنت - و با بال مژه رهگذران کشتنت.

از اینکه دیگران کشته عشق اویند نه تنها بدش نمی‌آید و احساس حسادت نمی‌کند، آن را تحسین نیز می‌نماید و دلبری کردن را بعنوان صفت خوب زن، قلمداد می‌کند.

زن خوب: ژیرس‌ریت نی بو، برگت پلاس بو / مال دنیا، هر ژنت خاص بو

اگر بالش زیر سرت از جنس نی و لباس تنت کهنه و پاره باشد مهم نیست، فقط از مال دنیا همسری نیکو خصال داشته باشی کافی است.

به شکلی کلی اهمیت جایگاه زن در زندگی مردان را بیان می‌کند.

خدا ته بی‌ده، دو گل ژوهار / اول اسب زین، دوم ژنی یار

خداوند دو گل بهاری نصیبت کند؛ نخست اسبی زین شده و دوم همسری که در زندگی یار و یاورت باشد.

انتخاب همسر نیکو و اسب نژاده نزد زاگرس نشینان که خود از پرورش دهندگان جدی و اولیه اسب بوده‌اند بسیار مهم تلقی می‌شده است. جای تعجب نیست که بعضی از دوستان فمینیست!! آفتاب و مهتاب ندیده، با شنیدن چنین ترانه‌ای بلافاصله موضع بگیرند و بگویند که در این ترانه به زنان توهین شده و اهمیت به زنان در کنار حیوانی چون اسب قرار داده شده است، غافل از آنکه هر مقوله و مفهوم را بایستی براساس روابط دیالکتیکی همان فرهنگ ارزیابی نمود. در میان این مردمان، تفنگ و اسب بعنوان مهمترین ابزار حفظ و تداوم زندگی از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است و اشاره‌ای که در این ترانه به اهمیت اسب شده است، صرفاً بر مبنای اهمیت این حیوان در زندگی این مردمان است و هیچ قصدی برای مقایسه یا تشبیه میان این دو وجود ندارد. در ترانه‌های بعدی از نمونه‌های مشابه این ترانه - در بخش گفتار زنانه - وجود دارد که در آن مرد خوب همراه با گاو خوب از سوی زنی آرزو شده است.

وسایل زینتی زنان: زرّه دو قروشی، سکه احمد شا / کلهر پیچ کردیه، بونیه تماش صدای دو ریالی‌های زمان احمد شاه قاجار (که به خود زیور بسته) به گوش می‌رسد و خود را همانند زنان ایل کلهر آراسته و دیدنی کرده است، بیاید و به تماشایش بنشینید.

مد لباس و پوشش زنان کلهر به عنوان مطلوب‌ترین مُد معرفی شده و در منطقه الگو به شمار می‌آمده است.

گفتار زنانه: گیسم بورن ار قاو گردن / ژویر نمه چو تا روژ مردن
گیسوانم را ببرید تا بلندای گردنم - چرا که این اندوه از یادم نمی‌رود
تا روزی که بمیرم.

رسم بوده است که زن با بریدن گیسویش - در غم فراق عزیز- از سمبل زیبایی خود می گذشت و با این کار اوج احساس و تأثرش را نشان می داد.

خدا ته بی ده ، دو چی زیادی / اول گاو جفت ، شوی آموزادی
خداوند دو چیز خوب و بیشتر از حد معمول نصیبت کند؛ گاو برای شخم زدن زمین و شوهری که عموزاده‌ات باشد.

عقد عموزادگان در آسمان‌ها بسته شده، ازدواج با عموزاده در میان زاگرس نشینان همچون مردمان دیگر مناطق ایران از دیرباز رسم بوده است. ترانه به بازتولید کلیشه جنسیتی ازدواج دختر عمو و پسر عمو کمک می کند و در راستای تقویت فرهنگ عمومی طبقاتی حاکم - مردسالاری- قرار دارد.

بیلا ب گنم دیده خوم ژ نو / درد چن ساله مهاتیه و سو
بگذار دیده ام را خراش بدهم از نو - چرا که درد چندین ساله ام عود نموده است.
در مراسم سوگ رسم است که زنان بر صورت خود چنگ می اندازند و آنرا زخمی می سازند.

وصال: گنه آر کولت ، پوس بلخاره / ماچی ا دمیت ، شفای بیماره
مشکی که برای حمل آب بر دوش داری از پوست مرغوب و نایاب شکار (بز کوهی) است. بوسه ای از لبانت هر بیماری را می تواند شفا دهد.
برعکس ترجمه فارسی این ترانه و ترانه‌های مشابه آن که در آن تصور می شود نگاه جنسی بر ترانه حاکم است، در زبان لکی و لری این ترانه‌ها چنین حسی نه به خواننده و نه به شنونده منتقل نمی شود. به راحتی این ترانه‌ها در امکان عمومی - عروسی‌ها و جمع‌ها - خوانده می شود و بیش از آن که معنایی جنسی را به افراد القا کند، حسی زیباشناسانه و آرزومند در رسیدن به دلدار یا زیبا رویی را به ذهنها متبادر می کند. در عین اینکه می دانیم « در جامعه بدوی رابطه میان زن و مرد، تا آنجا که صرفاً بعنوان دو جنس مخالف مورد نظر است یک رابطه صرفاً جنسی و عاشقانه بوده است» (ستوده، ۲۰۰۳: ۳۶۵).

رقص و موسیقی زنان: آکلنجه زرد دَس کردی بازی / شروع بی و جنگ و تیر اندازی
آن کلنجه زرد تا شروع به بازی رقص کرد - جنگ و
تیراندازی شروع شد.

اشاره به رقص زیبای زنی دارد که از بس زیبا بوده و خوب می‌رقصیده، بر سر ابراز
عشق به او میان مردان جنگ در گرفته است.

اختلاف طبقاتی: خدا دایِ دَس ، رعیتِ رَشی / کُل و رَاو حُواردی ، مِرَدِنِ اِخُوشی
خداوندا! داد و فریاد از دست رعیتِ "رَشی" که این قدر ناسپاس‌اند،
بهترین آب (برف آب) و امکانات زندگی را در اختیار دارند و از
فرط خوشی ناشکری می‌کنند.

اشاره به دوره فئودالیت (اریاب و رعیتی) دارد. احتمالاً "رَشی" یا "رشید" نام یکی
از خوانین منطقه بوده که عدل و داد او مشهور بوده و رعایای او وضع بهتری از بقیه
رعایا داشته‌اند. این ترانه نشان از پایین بودن آگاهی طبقاتی این مردمان و زیاد نبودن
تضادهای طبقاتی میان محکومان و حاکمان - با وجود حاد بودن این تضادها - دارد.

خانواده: هر کسی نیری یَ باوه شیری / نه قُرب ، نه عزت، نه حُرمت دیری
هر کسی ندارد پدر شیر سخاوتی - هیچ قرب و عزت و حرمت
ندارد.

به اهمیت خانواده در زندگی اجتماعی افراد اشاره دارد، بویژه به نقش و جایگاه پدر
در حمایت از فرزندان تأکید می‌ورزد. این تأکید بسیار نسبت به پدر، گویای پدرسالار
بودن جامعه نیز هست. و بنوعی کلیشه جنسیتی سرپرستی مردان را بازتولید می‌کند.

خشونت علیه زنان: ور دارن کلیل باوران پاوان / لیلِت بی صلا هم چی و باوان
کلید را بردارید و پابندها را بیاورید، همسرت بی اطلاع به
طرف خانه پدر رفت.

ترانه به اختیارداری شوهر در کنترل آمد و رفت همسر به میان خانواده‌اش اشاره دارد و به خشونت‌ی که در صورت بی‌اطلاع رفتن زن، در انتظارش است، را بیان می‌دارد که نشان از مردسالاری جامعه و تعلق ترانه به این دوره دارد.

آرایش زنان: سرکت بشور و آو اناره / چیه مت ب رژن سرمه عطاره
سرت را با آب انار شستشو بده - و چشم‌هایت را آراسته کن با سرمه عطاران.

خانم خانمان از کنار جو / خاص خاص ملاکیان و اوسای خال کو
خانم خانم‌های با فرّ و جاه کنار نهر - با طنازی از استاد خالکوب تمنای خالکوبی داشتند. زیبایی غالباً یک ویژگی ضروری ترسیم می‌شود که در هر فردی به آسانی قابل شناسایی است. با این حال بی‌هیچ تردیدی زیبایی دارای ساختارهای اجتماعی و تاریخی خاصی است که به زمان، مکان، اقتصاد، قومیت و قدرتها پیوند خورده است. این بدان معناست که استانداردهای زیبایی نه دایمی هستند و نه مطلق. ترانه اشاره به رسم خالکوبی در میان زنان این منطقه دارد و وجود خال به عنوان نشانه‌ای از زیبایی زنان را نشان می‌دهد.

تحلیل کلی ترانه‌ها:

- فضای کلی حاکم بر ترانه‌ها، فضایی انسان محور، برابری خواه و جمع گراست. گرچه غم و رنج در ترانه‌ها بسیار دیده می‌شود ولی این رنج، گویای گریزانی این مردمان از بازی زندگی نیست، بلکه پذیرش واقعگرایانه رنجها، در کنار آمدنی انتقادی، با آن است.

- اگر قائل به وجود دو زبان مردانه و زنانه باشیم، شاید بتوان به دلیل این که مردان راوی بیشتر ترانه‌ها هستند، زبان غالب ترانه‌های فولکلور تک بیت را، در نهایت زبانی مردانه فرض کرد. زبان ترانه‌ها، در کل زبانی فراجنسیتی است و به دلیل وجود ترانه‌هایی

که با عنوان «گفتار زنانه» مشخص شده، زبان برخی از ترانه‌ها، «زنانه» است در عین اینکه نمی‌توان برای بسیاری از ترانه‌ها، زبان خاص مردانه یا زنانه قائل شد، زیرا ممکن است متعلق به هر یک از آنها باشد.

- بطور کلی می‌توان نگاه جنسیتی در تقسیم کارها را به وضوح مشاهده کرد. زن خوب را مطابق ترانه‌ها زنی دانسته‌اند که مهمان نواز، مهربان، داشتن رفتاری جاافتاده، پرکار و سریع در انجام کارها، جوان و سرحال، سخن‌دانی و خوش سخن و همدل باشد و توان دلبری و ابراز عشق نمودن داشته باشد. موردی که زن را فعال در عشق می‌خواهد، نه منفعل و پذیرنده نگاه غیر جنسیتی اما در صفت‌های دیگر مانند مهمان‌نوازی و همدل بودن، برخی کلیشه‌های جنسیتی بازتولید می‌شود. همچنین مرد خوب را - در ترانه‌ها - کسی می‌دانند که صفاتی از جمله، شکارچی خوبی بودن، کدخدا، دلیر، شایسته، پیروز در محاکم، یاغی، سرکرده یاغی‌ها، جلودار، آستین‌های بالا زده، شال هراتی بسته، فشنگ و قطار تا سر سینه بسته، زیباروی، سیل بلند و جهان دیده باشد. از مقایسه صفات مرد خوب با صفات زن خوب متوجه نگاه متفاوت به دو جنس می‌شویم، زنان غالباً در موقعیت‌های سازندگی و حمایتی قرار دارند و مردان در نقش‌های جنگی، پرخاشگرانه و حمله کننده مطرح می‌شوند و این گویای نگاه کلیشه‌ای به صفات زن و مرد خوب در ترانه‌هاست.

- تعداد اندک ترانه‌هایی که نگاهی بدبینانه به زن دارد، نشانگر اندک بودن نگاه‌های کلیشه‌ای به زنان و گویای انسان محوری ترانه‌هاست.

- توجه به علایق درونی انسانی، ورای تسلیم شدن به عرف و قوانینی که ریشه در آیین یا منافع اجتماعی گروهی خاص دارد محور بیشتر ترانه‌هاست.

- برخلاف نظریات فمینیستی که ادبیات و زبان جوامع را کاملاً در چنبره نگاه مردسالار گرفتار می‌دانند و معتقدند که زنان در نقش‌هایی منفعل نسبت به مردان قرار دارند و در تشبیهات، زنان نقش طبیعت و زاینده‌گی می‌یابند و مردان در نقش‌های فعال قرار می‌گیرند، در ترانه‌ها نه تنها چنین نیست، بلکه در بسیاری موارد وضعیت انفعالی یا در نقش طبیعت بودن ویژه مردان می‌شود و این زنان هستند که نقش فعال می‌یابند.

- ترانه‌های نشانگر تضاد طبقاتی کم‌شمارند و این گویای پایین بودن سطح تضاد طبقاتی، با وجود حاد بودن تضادهاست.

- در بسیاری از ترانه‌ها نقش زنان در جامعه بشکلی جنسیتی ترسیم شده است. نقش‌های هر یک از زنان و مردان تقریباً جدا شده است و انتظارات از هر جنس، مشخص و تعریف شده است.

- این ترانه‌ها از نظر طول عمر، یک‌دست نیستند و در آنها از ترانه‌هایی که ریشه تفکری آن به دوران مادرتباری باز می‌گردد تا ترانه‌هایی که مربوط به دوران طبقاتی- است، سال‌های نه‌چندان پیش- یافت می‌شود.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

منابع:

- آریان پور، امیرحسین، منشاء موسیقی، www.chawoshan.mihanblog.com
- آزادبخت، جهان‌شاه. (۱۳۸۷)، **سرودهای ماندگار**، خرم‌آباد: انتشارات شاپورخواست، شماره ۲.
- اباذری، یوسف؛ حمیدی، نفیسه. (۱۳۵۷)، **جامعه‌شناسی بدن و پاره‌ای مناقشات**، پژوهش زنان، دوره ۶، شماره ۴.

- احمدی خراسانی، نوشین، (۱۳۸۴)، **حضور "فمینیسم کرد" در جنبش زنان**، <http://www.ir-women.com/spip.php?article3849>

- پناهی سمنانی، محمد احمد. (۱۳۸۳)، *ترانه و ترانه سرایی در ایران*، نشر سروش.
- جوادی، سهراب. (۱۳۸۸)، *بررسی اشعار فال چهل سرود به زبان لکی*، *پایان‌نامه کارشناسی ارشد دانشکده زبان و ادبیات فارسی کاشان*.
- حبیبی فهلیانی، حسن. (۱۳۸۴)، *شعر، موسیقی و ادبیات شفاهی مردم ممسنی*، شیراز: ناشر مؤلف، چاپ اول.
- حریری، نجلا. (۱۳۸۵)، *اصول و روشهای پژوهش کیفی*، نشر دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات.
- خلعتبری لیماکی، مصطفی. وبلاگ تخصصی فولکلور <http://mkhalatbari.blogfa.com/8802.aspx>
- رضایی شریف‌آبادی، سعید. (۱۳۸۳)، *پژوهش کیفی به کمک اینترنت: روش‌ها و چالشها، مطالعات زنان*، سال دوم شماره ۵، پاییز.
- روح الامینی، محمود. (۱۳۶۸)، *مبانی انسان‌شناسی*، تهران: نشر عطار، چاپ سوم.
- ساروخانی، باقر، (۱۳۸۶)، *فولکلورشناسی از روش تا معنی*، *فرهنگ مردم ایران*، شماره ۱۰.
- ستوده، سیامک. (۲۰۰۳)، *زن و سکس در تاریخ*، از الهه آسمان تا برده خانگی، چاپ آمریکا.
- فاضلی، محمد. (۱۳۸۵)، *جامعه‌شناسی مصرف موسیقی*، تهران: انتشارات علمی فرهنگی.
- صفی زاده، فاروق. (۱۳۷۵)، *پژوهشی درباره ترانه‌های کردی*، نشر ایران جام.
- مارکس، انگلس؛ لنین، گورکی. (۱۳۵۹)، *ادبیات شفاهی خلق (فولکلور)*، ترجمه ا.آ. افشار، نشر چکیده.

- محرابی، معین الدین. (۱۳۸۲)، مهستی گنجه‌ای بزرگترین زن شاعر رباعی سرا، نشر توس.

- میهن دوست، محسن. (۱۳۵۵)، کله فریاد (ترانه‌هایی از خراسان)، مرکز مردم‌شناسی ایران، چاپ اول، مقدمه ص.ب.

- پارسی، ارشام. (۱۳۸۶). <http://azdeh39.persianblog.ir/post/69>.

- Silverman, D.1999. **Doing Qualitative Research : A Practical Handbook**. London,sage.

پیوست:

* **مضمون عشق:** توصیف تحسین‌آمیز زنی (۲ ترانه)، ابراز شدید عشق (۱۳ ترانه)، ابراز عشق (۶۶ ترانه)، غبطه به کسانی که یار خوب دارند (۱ ترانه)، وفاداری (۸ ترانه)، ابراز عشق از سوی زن (۵ ترانه)، نیاز به عشق (۲ ترانه)، نیاز شدید به یار (۶ ترانه)، عشق آزاد (۱۱ ترانه)، توصیف عاشقان (۱ ترانه)، توصیف تاثیر شدید یار یا زنی (۱۸ ترانه)، وصال (۳۶ ترانه)، دو سویه بودن عشق (۳ ترانه)، اعلام جدایی (۱ ترانه)، بی‌وفایی (۲ ترانه)، نیاز به عشق (۲ ترانه)، در حسرت یاران قدیم (۴ ترانه)، رقص و موسیقی زنان (۹ ترانه)، گلایه از یار (۲۸ ترانه)، محل قرار شبانه (۴ ترانه)، حسادت به یار (۱ ترانه)، قدر دم دانستن (۳ ترانه)، توصیف کمال یار (۶ ترانه)، توصیف زیبایی یار یا زنی (۱۰۱ ترانه)، توصیف زیبایی لباس و پوشش یار یا زنی (۲۷ ترانه)، زن خوب (۱۱ ترانه)، توصیف دختران این دوره (۱ ترانه)، توصیف حال یار یا زنی (۱۸ ترانه)، توصیف دختران جوان (۱ ترانه)، توصیف محل زندگی یار (۱ ترانه)، آرایش کردن زن (۲ ترانه)، ارتباط پنهان زن با مردی غیر از شوهر (۱ ترانه)، خشونت علیه زنان (۲ ترانه)، رسیدن به یار (۷ ترانه)، غم و رنج جدایی از یار (۳ ترانه) عاشق شدن (۳ ترانه)، غم و رنج عشق (۱۶ ترانه)، غم و رنج دوری از یار (۲۲ ترانه) غم و رنج انتظار (۴ ترانه)، انتظار و امید زن برای دیدن یارش (۱ ترانه)، امید به دیدن و رسیدن به یار و شگفتی از دیدن او (۳۹ ترانه)، غم و رنج انتظار برای دلدار یا رفیق یا شوهر (۲ ترانه)، آرزوی خوب برای یار (۲ ترانه)، آرزوی بد کردن برای یار (۲ ترانه)، امید شنیدن خبری از یار (۴ ترانه)، انتظار شادمان دیدن یار (۱ ترانه)، درخواست بخشش از یار (۱ ترانه)، زن بیوه (۵ ترانه)، شکل ارتباط با یار (۲۲ ترانه)، نگاه به شوهر (۵ ترانه)، گفتار زنانه (۴ ترانه)، گفتگو با زنی میانسال (۱ ترانه)، نقش زن در حل مشکلات (۱ ترانه).

مضمون زندگی و غم و رنج زمانه: مرگ (۵۵ ترانه)، سوگ - غالباً از سوی زنان -

(۲۰ ترانه)، غریبی (۶ ترانه)، فقر (۱ ترانه)، گلایه از زمانه و مردم (۳۲ ترانه)، غم و رنج

زمانه (۱۱۰ ترانه)، غم و رنج دوری از برادر و رفیق (۵ ترانه)، در حسرت گذشتگان (۷ ترانه).

مضمون اجتماعیات: امید و آرزومندی (۲ ترانه)، رقص (۲ ترانه)، ابراز علاقه و مهر به رفیق (۱۵ ترانه)، جنگ و نبرد (۱۸ ترانه)، شکار (۳۴ ترانه)، غارتگری (۱ ترانه)، قناعت (۲ ترانه)، کوچ (۱۱ ترانه)، وصف زیبایی مرد (۳ ترانه)، وصف حال خود (۵ ترانه)، وصف حال یک مرد (۳ ترانه)، وصف کمال یک مرد (۸ ترانه)، گفتگو با دوست (۱ ترانه)، گلایه از رفیق بد (۱ ترانه)، وصف رفیق و برادر خوب (۱۱ ترانه)، جوانی (۴ ترانه)، پیری (۱ ترانه)، پیرزن (۴ ترانه)، اوقات فراغت پسران (۱ ترانه)، یتیم (۱ ترانه)، وصف زندگی ایلی (۲۰ ترانه)، جنگاوری-جنگاوران- (۶۶ ترانه)، وصف مسائل و واقعیات زندگی (۳۹ ترانه)، وصف محیط زندگی (۷ ترانه)، سوارکاران (۱۰ ترانه)، کشاورزی (۵ ترانه)، سفر (۲ ترانه)، کار زنان (۸ ترانه)، خوش شانسی (۱ ترانه)، سیاسی (۵ ترانه).

مضمون خانواده: اجاق کور (۳ ترانه)، آرزوی زنده ماندن تک فرزند (۱ ترانه)، اهمیت خانواده (۱۹ ترانه)، چگونگی رابطه زن و شوهر (۴ ترانه)، نامزدی (۶ ترانه)، ازدواج (۸ ترانه).

مضمون طبیعت: وصف طبیعت (۱۱ ترانه) و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

«آوانگاری»

مثال	هم‌سان	حرف و نشانه فارسی
Čam چشم / چَم /	a	ا، ع، همزه
Šerr کهنه / شِرْ /	e	-
Jom کاسه / جُم /	o	ُ
Vâ باد / وا /	â	آ
Mi mi عمّه / می می /	i	ای
Du دوغ / دو /	u	او
Espé سفید / اسپ /	é	صدای بین ای و -
Höwar خورشید / هُور /	ö	صدای بین او و -
Süir عروسی / سُور /	ü	صدای بین او و ای
Meṇâ گاو / منگا /	ṇ	صدای ترکیب گ و ن که در دماغ می‌پیچد
Mel' گردن / مِل /	l'	صدای ل رقیق که برای تلفظ آن بایستی با گذاشتن نوک زبان به پشت دندان‌های جلو و رها کردن صدای دو طرف زبان باشد
Bâwa پدر / باوّه /	b	ب
Papi پروانه / پپی /	p	پ
Tâšâ هراس / تاشا /	t	ت، ط
Sarvan سربند / سرون /	s	س، ص، ث
Jeka گنجشک / جگّه /	j	ج
Čarmé سفید / چرمی /	č	چ
Hömâr هموار / هُمار /	h	ح، ه
Xana خنده / خنّه /	x	خ
Dâr درخت / دار /	d	د

Nâzâr نازنین / نازار /	z	ذ، ز، ض، ظ
L'âra / غیظ / لاره	r	ر
Žâr تهیدست / ژار /	ž	ژ
Šö شب / شو /	š	ش
Fera زیاد / فره /	f	ف
Qârra فریاد / قاره /	q	ق
Kâw آبی / کاو /	k	ک
Gion جان / گیون /	g	گ
Qelâ حیاط / قلا /	l	ل
Mâl خانه / مال /	m	م
Nöži عدس / نُوژی /	n	ن
Valg برگ / وُلگ /	v	و
Yâl ستیغ کوه / یال /	y	ی
Xâw خواب / خاو /	w	واوی که برای تلفظش لب‌ها غنچه‌ای می‌شوند